

نقش برخی از عوامل مؤثر بر جمعیت اپی فیت باکتری *Xanthomonas axonopodis* pv. *phaseoli* در همه گیری بیماری سوختگی معمولی لوبیا

علی رضا اخوان^۱، مسعود بهار^{۱*}، قدرت اله سعیدی^۲ و محمدرضا لک^۳

(تاریخ دریافت: ۱۳۸۷/۶/۲۳؛ تاریخ پذیرش: ۱۳۸۷/۱۰/۲۴)

چکیده

به منظور درک نقش عوامل مؤثر بر جمعیت اپی فیت باکتری *Xanthomonas axonopodis* pv. *phaseoli* (Xap) در همه گیری بیماری سوختگی معمولی لوبیا، در آزمایش گلخانه ای اثر دو سطح رطوبت نسبی (۵۳٪ و ۷۳٪)، دو رقم لوبیا (خمین و دانشکده)، سه نحوه آلوده سازی (آلودگی طبیعی بذر، غوطه ور کردن بذر در سوسپانسیون باکتری و پاشش سوسپانسیون باکتری روی قسمت های هوایی) و سه زمان نمونه برداری (موقع گل دهی و سپس هر ۱۰ روز یک بار) و در آزمایش مزرعه ای اثر دو سیستم آبیاری (بارانی و غرقابی)، سه نحوه آلوده سازی و شش زمان نمونه برداری بر جمعیت اپی فیت (Xap) و شدت بروز بیماری سوختگی معمولی لوبیا بررسی شد. یافته های حاصل از آزمایش گلخانه ای نشان داد که رطوبت نسبی بر جمعیت اپی فیت باکتری تأثیر معنی داری ندارد ولی رقم لوبیا، نحوه آلوده سازی و زمان نمونه برداری دارای اثر معنی داری هستند. بر اساس نتایج، جمعیت اپی فیت باکتری روی رقم خمین به طور معنی داری بیشتر از جمعیت آن روی رقم دانشکده بود و هم چنین بالاترین جمعیت اپی فیت باکتری در تیمار پاشش سوسپانسیون باکتری روی قسمت های هوایی بوته ها و در زمان اول نمونه برداری (گل دهی) مشاهده شد. در آزمایش مزرعه ای نیز، آبیاری بارانی در افزایش جمعیت اپی فیت باکتری و شدت وقوع بیماری تأثیر معنی داری داشت. نتایج آزمایش مزرعه ای و نتایج حاصل از آزمایش گلخانه ای در خصوص تأثیر نوع آلودگی بر جمعیت اپی فیت باکتری مطابقت داشت. ضرایب هم بستگی نیز نشان داد که بین جمعیت اپی فیت باکتری و شدت بیماری در هر دو سیستم آبیاری هم بستگی مثبت و معنی داری وجود دارد.

واژه های کلیدی: جمعیت اپی فیت، *Xanthomonas axonopodis* pv. *phaseoli*، همه گیری، سوختگی معمولی لوبیا

مقدمه

شوند (۳۵). تکثیر جمعیت اولیه اپی فیت، که در همه گیری بیماری دارای اهمیت زیادی است (۷، ۸ و ۹)، از عوامل محیطی (۲۴) و یا ژنوتیپ گیاه میزبان (۱۰، ۱۲ و ۱۵) تأثیر می گیرد. سازش باکتری با شرایط اقلیمی و تکثیر آن

بسیاری از باکتری های بیماری زای گیاهی قادرند بدون ایجاد علائم بیماری در قسمت های هوایی گیاهان باقی مانده، تکثیر یابند (۵، ۸، ۹ و ۱۴) و در شرایط مساعد باعث ایجاد بیماری

۱. به ترتیب دانشجوی سابق کارشناسی ارشد و دانشیار بیماری شناسی گیاهی، دانشکده کشاورزی، دانشگاه صنعتی اصفهان

۲. دانشیار زراعت و اصلاح نباتات، دانشکده کشاورزی، دانشگاه صنعتی اصفهان

۳. عضو هیئت علمی مؤسسه تحقیقات کشاورزی و منابع طبیعی استان مرکزی، اراک

*: مسئول مکاتبات، پست الکترونیکی: mbahar@cc.iut.ac.ir

در سطح مرطوب برگ‌ها، به رسیدن جمعیت اپی‌فیت باکتری تا سطح آستانه ایجاد بیماری کمک می‌نماید (۱۶ و ۳۰) و با افزایش شدت بیماری ارتباط دارد (۱۸).

برای ایجاد بیماری، علاوه بر حضور جمعیت مناسبی از باکتری بیماری‌زای اپی‌فیت، عوامل دیگری شامل توانایی نفوذ باکتری به فضای درونی از طریق منافذ طبیعی میزبان (۳۲) و شرایط محیطی (۱۶) دخالت دارند. تعداد زیاد روزنه‌های هوایی (۲۶) و بزرگ بودن اندازه هر روزنه (۲۱) با حساسیت گیاه به بیماری مرتبط است. هم‌چنین زخم‌هایی که توسط حشرات و یا بادهای شدید همراه با ذرات گرد و غبار و شن به وجود می‌آیند، در نفوذ باکتری به داخل گیاه و افزایش وقوع بیماری مؤثر هستند (۷ و ۱۳). مناسب‌ترین حالت ممکن برای وقوع و همه‌گیری بیماری‌های باکتریایی، بارش باران توأم با باد یا آبیاری بارانی است. در این حالت باکتری به دلیل وجود لایه آب در سطح برگ‌ها فرصت مناسبی برای تکثیر پیدا می‌کند و با افزایش مکان‌های نفوذ در اثر ایجاد زخم، با سهولت و به میزان بیشتری به داخل گیاه نفوذ می‌یابد (۷). به این ترتیب، جمعیت اپی‌فیت با نفوذ از طریق منافذ طبیعی و یا زخم‌های ایجاد شده و ایجاد جمعیت داخلی در تامین مایه تلقیح اولیه بیمارگر نقش اصلی را دارد.

از جمله عوامل بیماری‌زایی که زندگی اپی‌فیتی دارند، می‌توان به باکتری *Xaxonopodis pv. phaseoli* (Xap) اشاره کرد (۷ و ۱۷). جمعیت Xap روی برگ لوبیا مشابه منحنی‌های استاندارد رشد در شرایط آزمایشگاهی افزایش می‌یابد. بر مبنای این الگو، در مرحله تصاعدی رشد، سلول‌های باکتری طی حدود ۲۰ ساعت دو برابر می‌شوند و تعداد آنها در فاز ایستایی به حداکثر می‌رسد که تا زمان ریزش برگ‌ها تغییر قابل توجهی نمی‌کند. توسعه علائم بیماری روی برگ‌ها به یک مایه تلقیح معادل $2/5 \times 10^5$ سلول باکتری در هر سانتی‌متر مربع از برگ نیاز دارد که معمولاً با میزان تراکم سلول‌ها در مراحل اولیه فاز ایستایی مطابقت دارد (۳۳).

گیاهان در مراحل مختلف رشد و نمو خود واکنش متفاوتی

نسبت به بروز بیماری دارند و در مرحله بلوغ و گل‌دهی نسبت به عوامل بیمارگر حساس‌تر هستند (۲۹)، لذا ضروری است که شدت یک بیماری حداقل در دو مرحله از مراحل رشد میزبان مورد ارزیابی قرار گیرد. تا کنون سیستم‌های ارزیابی مختلفی برای بررسی واکنش ژرم‌پلاسم لوبیا نسبت به باکتری Xap معرفی گردیده است (۴ و ۱۱) ولی به نظر می‌رسد سیستم استاندارد معرفی شده توسط موسسه Centro Internacional de Agricultura Tropical (CIAT) در این مورد کارآمدی بیشتری داشته باشد (۲۹).

به دلیل خسارت قابل توجه بیماری سوختگی معمولی لوبیا در مزارع استان مرکزی (۳) و لزوم معرفی سیستم‌های مدیریت تلفیقی برای کنترل بیماری، این پژوهش با هدف بررسی تأثیر رقم میزبان، میزان رطوبت نسبی، سیستم آبیاری و منبع مایه تلقیح بر نوسانات جمعیت اپی‌فیت Xap در شرایط گلخانه و مزرعه انجام شد.

مواد و روش‌ها

آزمایش گلخانه‌ای

این بخش از پژوهش در گلخانه دانشکده کشاورزی دانشگاه صنعتی اصفهان با میانگین کمینه و بیشینه دمای روزانه به ترتیب $21/5^{\circ}\text{C}$ و $31/5^{\circ}\text{C}$ انجام شد. در این مطالعه دو آزمایش در شرایط بدون پوشش و با پوشش نایلونی صورت گرفت تا بتوان میزان رطوبت نسبی را کنترل کرد. میانگین رطوبت نسبی در زیر پوشش نایلونی حدود ۷۳ درصد و در آزمایش فاقد پوشش حدود ۵۳ درصد بود. در هر آزمایش به طور مجزا دو رقم لوبیا (لوبیای چیتی رقم محلی خمین و لوبیای سفید رقم دانشکده) با سه نحوه آلوده‌سازی Xap (آلودگی طبیعی بذر، آلوده‌سازی مصنوعی بذر با غوطه ور کردن آنها در سوسپانسیون باکتری و پاشش سوسپانسیون باکتری روی قسمت‌های هوایی گیاه) به صورت آزمایش فاکتوریل اسپلیت در زمان در قالب طرح بلوک‌های کامل تصادفی با هفت تکرار بررسی شد. هر واحد آزمایش شامل سه بوته لوبیا در یک گلدان محتوی خاک سترون

سوسپانسیون، ۱۰ میکرولیتر از مایع رویی به عنوان الگوی DNA در واکنش PCR به کار رفت و واکنش های PCR در حجم ۲۵ میکرولیتر شامل ۲/۵ میکرولیتر بافر PCR (۱۰X)، ۱/۷۵ میلی مولار $MgCl_2$ ، ۰/۲ میلی مولار از مخلوط dNTPs، ۰/۵ میکرومولار از هر یک از آغازگرهای $[5'-ggCAACACCCgATCCCTAAACAgg-3']X_{4c}$ و $[5'-CgCCggAAgCACgATCCTCgAAg-3']X_{4e}$ (۶)،

DNA Taq Polymerase ۱/۲۵Unit/μl و ۱۰ میکرولیتر DNA الگو تهیه شد. واکنش در دستگاه ترموسایکلر (Genius FGEN 05 TD) با برنامه دمایی شامل یک مرحله یک دقیقه ای در $95^{\circ}C$ و سپس ۳۵ چرخه $95^{\circ}C$ برای یک دقیقه، $65^{\circ}C$ برای یک دقیقه و $72^{\circ}C$ برای دو دقیقه انجام گرفت. در پایان یک مرحله گسترش نهایی در $72^{\circ}C$ برای ۱۰ دقیقه در نظر گرفته شد. محصول PCR پس از مخلوط کردن با بافر بارگذاری در ژل اگارز ۱/۲٪ در بافر TBE (Tris-Borate-EDTA) بارگذاری و به مدت سه ساعت با ولتاژ ثابت ۶۵ الکتروفورز شد (۱ و ۶).

برای تعیین تعداد لکه های ایجاد شده در گیاهان مورد بررسی توسط Xap، تمامی لکه های ظاهر شده در طول یک دوره (قبل از زمان اندازه گیری جمعیت اپی فیت باکتری)، در بوته های هر واحد آزمایش شمارش شدند. برای هر تیمار، پنج نمونه از لکه ها به روش کشت روی محیط نیمه انتخابی NBYA تغییر یافته و انجام واکنش PCR (۱ و ۶) بررسی شدند تا از دخالت Xap در ایجاد این لکه ها اطمینان حاصل شود.

آزمایش مزرعه ای

این بخش از پژوهش در مزرعه ای با خاک دارای بافت لوم رسی - شنی در مرکز تحقیقات کشاورزی استان مرکزی - اراک صورت گرفت. اقلیم منطقه، معتدل کوهستانی با بارش سالیانه بیش از ۳۰۰ میلی متر و میانگین پایین ترین و بالاترین دمای روزانه طی انجام آزمایش (تیر الی مهر ۸۴) به ترتیب حدود $13/7^{\circ}C$ و $33/2^{\circ}C$ و میانگین رطوبت نسبی ۳۸/۵ درصد بود.

بود. بذور با آلودگی طبیعی از مزارع لوبیای دارای علائم بیماری در خمین تهیه شد. آلوده سازی بذور با غوطه ور کردن دانه ها در سوسپانسیون با غلظت 10^8 واحد تشکیل دهنده کلنی در میلی لیتر (OD = ۰/۲۵) Xap جدایه اراک (۳) انجام شد. برای آلوده سازی هوایی نیز از پاشش سوسپانسیون باکتری در غلظت 10^7 واحد تشکیل دهنده کلنی در میلی لیتر (OD = ۰/۱) همان جدایه، هنگام تشکیل دومین سه برگچه گیاه استفاده گردید.

ارزیابی میزان جمعیت اپی فیت باکتری عامل بیماری و تعداد لکه های موجود روی برگ ها در سه زمان مختلف، هنگام گل دهی بوته های لوبیا (زمان اول) و به ترتیب ۱۰ روز (زمان دوم) و ۲۰ روز (زمان سوم) بعد از اولین ارزیابی انجام گرفت. بدین منظور، تعداد نه برگ به طور تصادفی از قسمت های مختلف هوایی بوته های یک واحد آزمایشی (سه برگ از هر بوته) جدا و به آزمایشگاه منتقل شد. از هر برگ یک دیسک به قطر ۰/۶ سانتی متر به صورت تصادفی جدا و در مجموع نه دیسک به لوله های حاوی ۱۰ میلی لیتر بافر شستشو (۱۰ میلی مولار بافر فسفات، ۱۰ میلی مولار سولفات منیزیم و ۰/۰۱ درصد توین ۲۰) منتقل گردید (۱۰). لوله ها به مدت یک ساعت در دمای محیط و روی دستگاه تکان دهنده با سرعت ۱۰۰ دور در دقیقه تکان داده شدند. از رقت های متوالی (serial dilution) سوسپانسیون هر لوله مقدار ۱۰۰ میکرولیتر روی محیط نیمه انتخابی NBYA تغییر یافته (در یک لیتر: ۸ گرم آبگوشت غذایی، ۰/۷ گرم عصاره مخمر، ۲ گرم KH_2PO_4 ، ۰/۵ گرم K_2HPO_4 ، ۱ گرم گلوکز، ۱ میلی لیتر 1M $MgSO_4$ ، ۲۵ میلی گرم سفالکسین، ۶ میلی گرم فلوپورسیل، ۷۵ میلی گرم سیکلو هگزامید و ۲ میلی گرم نیتروفورانتوین) کشت شد (۱). پس از ۷۲ ساعت نگهداری در دمای $28^{\circ}C$ ، کلنی های Xap بر اساس مشخصات ظاهری آن شمارش گردیدند. جهت تأیید نهایی مشخصات بیمارگر، یک یا چند نمونه از کلنی ها نیز با واکنش زنجیره ای پلی مرز (PCR) بررسی شدند (۱ و ۶). به منظور استخراج DNA، پرگنه های موجود در سطح محیط کشت به حالت سوسپانسیون در آمدند و پس از جوشاندن ۵۰ میکرولیتر از این

آزمایش مزرعه‌ای به صورت دو آزمایش هم‌زمان ولی مجزا در دو سیستم آبیاری غرقابی و بارانی صورت گرفت. در هر یک از دو آزمایش، اثر سه نحوه آلوده‌سازی Xap بر جمعیت اپی‌فیت باکتری و شدت بیماری روی لوبیای سفید رقم دانشکده، مشابه آزمایش گلخانه‌ای، بررسی گردید. آزمایش در قالب طرح بلوک‌های کامل تصادفی با هشت تکرار اجرا شد. هر واحد آزمایشی شامل چهار ردیف کاشت به طول سه متر و با فاصله ردیف ۵۰ سانتی‌متر بود. بوته‌ها با فاصله پنج سانتی‌متر کاشته شدند. بذرها سالم نیز به‌عنوان شاهد کشت شدند.

کلیه آماربرداری‌ها در هر واحد آزمایش از دو ردیف وسطی با در نظر گرفتن ۵۰ سانتی‌متر حاشیه در دو انتهای این ردیف‌ها صورت گرفت و جمعیت اپی‌فیت باکتری و شدت بیماری در آنها ارزیابی گردید. اندازه‌گیری جمعیت اپی‌فیت باکتری شش بار و در فواصل زمانی ۱۰ روزه از زمان ظهور سومین سه برگچه گیاه انجام شد. به این منظور، دو نمونه هر کدام شامل تعداد ۱۵ برگ فاقد لکه از هر واحد آزمایشی به‌طور تصادفی انتخاب گردید. سپس از هر یک از برگ‌ها یک دیسک به قطر ۰/۶ سانتی‌متر به‌صورت تصادفی انتخاب و در مجموع ۱۵ دیسک به‌طور مجزا به لوله‌های محتوی ۱۰ میلی‌لیتر بافر شستشو انتقال یافت و مطابق روش بیان شده در آزمایش گلخانه‌ای، جمعیت باکتری در هر نمونه ارزیابی شد. اندازه‌گیری شدت بیماری براساس سیستم استاندارد ارزیابی ژرم‌پلاسم لوبیا در مورد بیماری سوختگی معمولی لوبیا صورت گرفت (۲۹).

تجزیه‌های آماری

در آزمایش گلخانه‌ای، تجزیه آماری داده‌ها به‌صورت فاکتوریل - اسپلیت پلات در زمان در هر دو شرایط بدون پوشش و با پوشش نایلونی انجام شد. به‌منظور بررسی تأثیر رطوبت نسبی در افزایش جمعیت اپی‌فیت Xap و توسعه بیماری، داده‌های حاصل از دو آزمایش به‌صورت مرکب تجزیه

گردیدند. در آزمایش مزرعه‌ای داده‌های مربوط به جمعیت اپی‌فیت باکتری و شدت بیماری در هر دو وضعیت آبیاری به‌طور جداگانه و به‌صورت اسپلیت پلات در زمان و سپس برای بررسی تأثیر شرایط آبیاری، داده‌های دو آزمایش به‌صورت مرکب تجزیه شدند. مقایسات میانگین صفات نیز به‌شرط معنی‌دار بودن مقدار F با استفاده از آزمون حداقل تفاوت معنی‌دار (LSD) صورت گرفت. در تجزیه‌های آماری مربوط به ارزیابی جمعیت اپی‌فیت باکتری، با توجه به ماهیت رشد تصاعدی سلول‌های باکتریایی، از تبدیل لگاریتمی اعداد در پایه ده استفاده گردید (۱۸). تجزیه و تحلیل آماری داده‌ها با نرم افزارهای SAS 8 (۲۸)، (میکروسافت) Excel 2000 و SPSS 13 (۳۱) انجام شد.

نتایج و بحث

آزمایش گلخانه‌ای

تجزیه و تحلیل نتایج آزمایش گلخانه‌ای نشان داد که بین جمعیت اپی‌فیت باکتری در شرایط دارای پوشش و بدون پوشش تفاوت معنی‌داری وجود ندارد ولی اثر رقم بر جمعیت اپی‌فیت باکتری در هر دو حالت شرایط بدون پوشش و دارای پوشش معنی‌دار بود، به‌صورتی که رقم لوبیای محلی خمین جمعیت اپی‌فیتی بیشتری از Xap را داشت (جدول ۱). گزارش‌های دیگری نیز مبنی بر وجود تفاوت‌های معنی‌دار بین جمعیت اپی‌فیت Xap موجود روی ژنوتیپ‌های مختلف لوبیا وجود دارد (۱۰ و ۱۲)، به‌طوری که روی ژنوتیپ‌های تقریباً مقاوم لوبیا جمعیت اپی‌فیت این باکتری محدودتر است (۱۳). ممکن است ویژگی‌های خاص رقم میزبان از قبیل توپوگرافی سطح برگ، نوع و میزان مواد شیمیایی موجود در سطح برگ به‌ویژه قندها در این مورد دخالت داشته باشند (۲۳).

نحوه آلوده‌سازی بوته‌های لوبیا به Xap بر جمعیت اپی‌فیت باکتری تأثیر داشت و در هر دو سطح رطوبت نسبی (۷۳ درصد و ۵۳ درصد)، جمعیت آن در آلوده‌سازی از طریق پاشش سوسپانسیون باکتری روی قسمت‌های هوایی به‌طور معنی‌داری

جدول ۱. میانگین جمعیت باکتری *Xanthomonas axonopodis* pv. *phaseoli* بر اساس داده‌های تبدیل شده لگاریتمی و اعداد اصلی (داخل پرانتز) و همچنین تعداد لکه‌های باکتریایی برای عوامل مورد بررسی در آزمایش گلخانه‌ای

میانگین صفات		عامل
تعداد لکه‌های باکتریایی	جمعیت باکتری	
<u>رطوبت نسبی (پوشش)</u>		
۰/۰۸ ^a	۴/۵۶ ^a (۳/۷۱×۱۰ ^۴) [*]	۵۳٪ (بدون پوشش)
۰/۱۳ ^a	۴/۶۳ ^a (۴/۳۶×۱۰ ^۴)	۷۳٪ (دارای پوشش)
۰/۰۶	۰/۱۴	LSD (۵٪)
<u>رقم</u>		
۰/۱۴ ^a	۴/۷۳ ^a (۵/۴۹×۱۰ ^۴)	چیتی رقم محلی خمین
۰/۰۸ ^a	۴/۴۶ ^b (۲/۹۵×۱۰ ^۴)	سفید رقم دانشکده
۰/۰۶	۰/۱۴	LSD (۵٪)
<u>نحوه آلودگی</u>		
۰/۰۳ ^b	۴/۳۱ ^b (۲/۰۸×۱۰ ^۴)	بذر با آلودگی طبیعی
۰/۱۱ ^a	۴/۳۹ ^b (۲/۵۱×۱۰ ^۴)	بذر با آلودگی مصنوعی
۰/۱۸ ^a	۵/۰۹ ^a (۱/۲۵×۱۰ ^۵)	آلودگی هوایی
۰/۰۷	۰/۱۷	LSD (۵٪)
<u>زمان</u>		
۰/۲۸ ^a	۵ ^a (۱۰ ^۵)	گل‌دهی
۰/۰۴ ^b	۴/۷۳ ^b (۵/۴۹×۱۰ ^۴)	۱۰ روز پس از گل‌دهی
۰ ^b	۴/۴۹ ^c (۳/۱۶×۱۰ ^۴)	۲۰ روز پس از گل‌دهی
۰/۰۸	۰/۱۶	LSD (۵٪)

برای هر عامل و در هر ستون، میانگین‌هایی که دارای حداقل یک حرف مشترک هستند با استفاده از آزمون LSD و در سطح احتمال پنج درصد دارای تفاوت معنی‌داری نیستند.

♦ اعداد داخل پرانتز، میانگین اعداد اصلی هستند.

انتشار و افزایش جمعیت اپی فیت باکتری‌های بیماری‌زای گیاهی محسوب می‌شوند (۱۳، ۲۵ و ۲۷)، موجب شده بوده بود که پخش و گسترش باکتری به برگ‌های مجاور محدود شود. بیشترین جمعیت اپی فیت باکتری در مرحله گل‌دهی لوییا ارزیابی شد و در زمان‌های ۱۰ و ۲۰ روز پس از آن جمعیت

بیشتر بود (جدول ۱). به نظر می‌رسد دلیل اصلی این تفاوت، توزیع یکنواخت سلول‌های باکتری و امکان دسترسی آن به کلیه سطوح برگ در این روش آلوده‌سازی باشد. در هر دو تیمار آلودگی طبیعی و مصنوعی بذر، احتمالاً عدم وجود جریان باد و باران در شرایط کنترل شده گلخانه، که از عوامل مهم در

دیگری نیز کاهش شدت بیماری با افزایش زمان بعد از تلقیح باکتری گزارش شده است (۱۹) که می‌تواند ناشی از جدا شدن برگ‌های بیمار از بوته‌ها و عدم شمارش مجدد لکه‌های موجود در این برگ‌ها باشد.

آزمایش مزرعه‌ای

آبیاری بارانی در مقایسه با آبیاری غرقابی منجر به افزایش معنی‌دار جمعیت اپی‌فیت *Xap* گردید (جدول ۲). به نظر می‌رسد مهم‌ترین نقش آبیاری بارانی کمک به انتشار سلول‌های باکتری از برگ‌های کلنیزه شده به برگ‌های سالم باشد. آبیاری بارانی هم‌چنین می‌تواند با ایجاد لایه آب در سطح برگ‌ها مکان مناسبی را برای تکثیر سلول‌های باکتری فراهم نماید. تحقیقات دیگر نیز نشان داده است که آبیاری بارانی و یا باران عامل مهمی در انتشار باکتری‌های اپی‌فیت و دستیابی آنها به برگ‌های سالم و جدید محسوب می‌شود (۷، ۱۶ و ۲۳). هم‌چنین نشان داده شده است که حدود ۱۰٪ از کل جمعیت اپی‌فیت *Xap* توسط باران جابجا می‌شود (۱۸).

تأثیر نحوه آلوده‌سازی بوته‌ها بر جمعیت اپی‌فیت باکتری در مزرعه معنی‌دار بود (جدول ۲). گیاهانی که از طریق پاشش سوسپانسیون *Xap* در قسمت‌های هوایی آلوده شده بودند، جمعیت اپی‌فیت بیشتری از باکتری را داشتند. پراکندگی یکنواخت سلول‌های باکتری در تمامی سطوح برگ‌گی و افزایش جمعیت آنها در یک زمان کوتاه می‌تواند از جمله دلایل مربوط به این افزایش جمعیت باشد. اگر چه در وقوع بیماری ناشی از آلودگی طبیعی بذری، جمعیت اولیه اپی‌فیت *Xap* در برگ‌های محدودی وجود دارد، ولی به سبب امکان انتشار سریع باکتری به برگ‌های جدید توسط آبیاری بارانی توام با باد، احتمال آن هست که جمعیت اپی‌فیتی باکتری در قسمت‌های هوایی گیاه توسعه قابل توجهی پیدا کند. تحقیقات نشان داده است که بذر آلوده می‌تواند منبعی برای تامین جمعیت اپی‌فیت باکتری‌های مختلف باشد (۷ و ۱۶).

اثر متقابل سیستم آبیاری و نحوه آلوده‌سازی در افزایش

به‌طور معنی‌داری کاهش نشان داد (جدول ۱). بعضی از محققین دیگر نیز کاهش جمعیت اپی‌فیت باکتری مذکور را پس از ظهور علائم بیماری مشاهده کرده‌اند (۳۳). اثر متقابل بین رقم لوبیا و زمان رشد بر جمعیت اپی‌فیت باکتری نیز معنی‌دار بود که حاکی از متفاوت بودن سرعت تکثیر جمعیت اپی‌فیت روی ژنوتیپ‌های مختلف لوبیا می‌باشد. تأثیر ژنوتیپ‌های مختلف گوجه فرنگی در تکثیر جمعیت باکتری *Xanthomonas campestris pv. vesicatoria* نیز گزارش شده است (۲۲).

سطوح مختلف رطوبت نسبی تأثیر معنی‌داری بر تعداد لکه‌های باکتریایی ایجاد شده نداشت که با نتایج عدم تأثیر پوشش بر جمعیت اپی‌فیت باکتری هماهنگ بود. اگر چه تفاوت معنی‌داری بین تعداد لکه‌های باکتریایی ایجاد شده روی دو رقم لوبیا وجود نداشت (جدول ۱)، ولی با توجه به معنی‌دار بودن تفاوت جمعیت اپی‌فیت باکتری روی دو رقم مورد استفاده در آزمایش، به نظر می‌رسد ایجاد علائم بیماری با آستانه مشخصی از جمعیت باکتری ارتباط دارد که توسط دیگران نیز ذکر شده است (۳۳).

نحوه آلوده‌سازی بوته‌های لوبیا توسط *Xap* بر تعداد لکه‌های باکتریایی تأثیر معنی‌دار داشت و بیشترین تعداد لکه در بوته‌های مایه‌زنی شده هر دو رقم لوبیا با سوسپانسیون باکتری از طریق پاشش هوایی بدست آمد و کمترین آن مربوط به آلودگی طبیعی بذر این ارقام بود (جدول ۱) که با نتایج مربوط به ارزیابی جمعیت اپی‌فیت باکتری در روی این گیاهان هماهنگی داشت. در آلوده‌سازی قسمت‌های هوایی، امکان دسترسی باکتری به برگ‌های گیاه بیشتر است، بنابراین با مساعدتر بودن شرایط افزایش جمعیت باکتری و انتشار سریع آن، به طور قابل انتظاری سرعت ایجاد بیماری و شدت آن در مقایسه با سایر تیمارها تشدید می‌شود.

تأثیر مرحله رشد گیاه بر تعداد لکه‌های باکتریایی نیز معنی‌دار بود و در زمان اول نمونه‌برداری (مرحله گل‌دهی لوبیا) بیشترین و در زمان سوم (۲۰ روز بعد) کمترین تعداد لکه باکتریایی در بوته‌های لوبیا دیده شد (جدول ۱). در تحقیق

جدول ۲. میانگین‌های جمعیت باکتری *Xanthomonas axonopodis* pv. *phaseoli* بر اساس داده‌های تبدیل شده لگاریتمی و بر اساس اعداد اصلی (داخل پرانتز) برای عوامل مورد بررسی در دو سیستم آبیاری غرقابی و بارانی

میانگین جمعیت باکتری			عوامل
متوسط	آبیاری بارانی	آبیاری غرقابی	
<u>نحوه آلودگی</u>			
۴/۶ ^c (۱/۶۰×۱۰ ^۵)	۵/۵ ^b (۳/۱۶×۱۰ ^۵)	۳/۶ ^c (۳/۹۸×۱۰ ^۳) ^{♦♦}	بذر با آلودگی طبیعی
۶/۱ ^b (۱/۲×۱۰ ^۶)	۶/۷ ^a (۵/۰۱×۱۰ ^۶)	۵/۴ ^b (۲/۵۱×۱۰ ^۵)	بذر با آلودگی مصنوعی
۶/۵ ^a (۳/۰۹×۱۰ ^۶)	۶/۸ ^a (۶/۳×۱۰ ^۶)	۶/۱ ^a (۱/۲۵×۱۰ ^۶)	آلودگی هوایی
۴/۲ ^d (۱/۵۸×۱۰ ^۴)	۴/۹ ^c (۷/۹۴×۱۰ ^۴)	۳/۵ ^c (۳/۱۶×۱۰ ^۳)	شاهد
۰/۲	۰/۲	۰/۲	LSD (۵٪)
<u>زمان[♦]</u>			
۵/۳ ^b (۱/۹۹×۱۰ ^۵)	۵/۳ ^c (۱/۹۹×۱۰ ^۵)	۵/۲ ^b (۱/۵۸×۱۰ ^۵)	یک
۵/۹ ^a (۷/۹۴×۱۰ ^۵)	۶/۱ ^a (۱/۲۵×۱۰ ^۶)	۵/۸ ^a (۶/۳×۱۰ ^۵)	دو
۶ ^a (۷/۹۴×۱۰ ^۵)	۶/۳ ^a (۱/۵۸×۱۰ ^۶)	۵/۷ ^a (۵/۰۱×۱۰ ^۵)	سه
۵/۱ ^b (۱/۲۵×۱۰ ^۵)	۶/۳ ^a (۱/۵۸×۱۰ ^۶)	۴ ^c (۱۰ ^۴)	چهار
۵/۲ ^b (۱/۹۹×۱۰ ^۵)	۶/۳ ^a (۱/۹۹×۱۰ ^۶)	۴/۱ ^c (۱/۲۵×۱۰ ^۴)	پنج
۴/۵ ^c (۳/۱۶×۱۰ ^۴)	۵/۸ ^b (۶/۳×۱۰ ^۵)	۳/۱ ^d (۱/۲۵×۱۰ ^۳)	شش
۰/۱	۰/۲	۰/۲	LSD (۵٪)

برای هر عامل و در هر ستون، میانگین‌هایی که دارای حداقل یک حرف مشترک هستند با استفاده از آزمون LSD و در سطح احتمال پنج درصد دارای تفاوت معنی‌داری نیستند.

♦ زمان یک، مرحله ظهور سومین سه برگچه (V₄) و زمان‌های بعد به فواصل ۱۰ روز از زمان اول هستند.

♦♦ اعداد داخل پرانتز، میانگین اعداد اصلی هستند.

بارانی در گیاهان با آلودگی طبیعی بذر نسبت به شاهد به طور قابل توجهی افزایش نشان داد. به نظر می‌رسد آبیاری بارانی شرایطی را فراهم کرده است که آلودگی‌های باکتریایی با منشا بذری به برگ‌های جدید گسترش بیشتری داشته باشد.

میانگین اثر متقابل بین زمان رشد و سیستم آبیاری نشان داد که تغییرات جمعیت باکتری روی گیاه طی زمان نمونه‌برداری در دو سیستم آبیاری غرقابی و بارانی روند کاملاً متفاوتی دارد. در آبیاری غرقابی جمعیت باکتری در زمان دوم نمونه‌برداری

جمعیت اپی فیت باکتری معنی‌دار بود. بطوریکه در آبیاری غرقابی، جمعیت Xap روی بوته‌های آلوده شده با پاشش سوسپانسیون باکتری مزبور به طور معنی‌داری نسبت به سایر روش‌های آلوده‌سازی بیشتر بود، اما در آبیاری بارانی، جمعیت Xap در برگ گیاهان آلوده شده به باکتری از طریق پاشش هوایی و یا آلودگی مصنوعی بذر تفاوت معنی‌داری نداشت. گرچه جمعیت اپی فیت باکتری در گیاهان با آلودگی طبیعی بذر در آبیاری غرقابی قابل توجه نبود ولی این جمعیت در تیمار آبیاری

باکتری از هر میزان مایه تلقیح اولیه به آستانه لازم برای ایجاد بیماری گردد.

اثر متقابل سیستم آبیاری و زمان نمونه برداری (مراحل رشد) بر شدت بیماری در مزرعه با آبیاری بارانی معنی‌دار بود ولی در شرایط آبیاری غرقابی چنین تأثیری تأیید نشد. در تیمار آبیاری بارانی، میانگین شدت بیماری از زمان گل‌دهی تا شروع پر شدن غلاف از ۳/۹ به ۷/۷۸ افزایش معنی‌دار داشت، ولی در مزرعه با آبیاری غرقابی این افزایش از ۲/۷ به ۳/۰ و غیر معنی‌دار بود. با توجه به افزایش جمعیت اپی‌فیت باکتری از زمان گل‌دهی تا مرحله پر شدن غلاف در بوته‌های تیمار شده با آبیاری بارانی و کاهش این جمعیت در دوره رشد مشابه در گیاهان آبیاری شده با سیستم غرقابی، می‌توان اثر متقابل زمان و سیستم آبیاری را بر شدت بیماری و جمعیت اپی‌فیت باکتری هماهنگ دانست.

ضریب هم‌بستگی مثبت و معنی‌داری (در حد احتمال یک درصد) بین جمعیت اپی‌فیت باکتری و شدت بیماری در هر دو سیستم آبیاری غرقابی ($r=0/44^{**}$) و بارانی ($r=0/64^{**}$) مشاهده گردید. هم‌بستگی بیشتر بین جمعیت اپی‌فیت باکتری و شدت بیماری در آبیاری بارانی را می‌توان به اثر این نوع آبیاری در کمک به نفوذ باکتری به فضای داخلی گیاه و تسریع در ایجاد بیماری دانست. نتایج مشابهی در مورد اثر باران‌های توأم با باد بر شدت بیماری‌های باکتریایی گزارش شده است (۱۳، ۲۵ و ۲۷). ارتباط مثبت بین اندازه جمعیت اپی‌فیت عامل لکه برگگی باکتریایی گوجه‌فرنگی (*X. campestris* pv. *vesicatoria*) و ریزش برگ گیاه میزبان نیز نشان‌دهنده یک هم‌بستگی معنی‌دار بین افزایش جمعیت باکتری در مرحله رویشی و تشدید بیماری است (۱۶).

به‌طور کلی یافته‌های حاصل از آزمایش گلخانه‌ای در این بررسی نشان داد که رطوبت نسبی ۵۳٪ و ۷۳٪ بر افزایش جمعیت اپی‌فیت باکتری تأثیری ندارد، ولی رقم لوبیا، نحوه آلوده‌سازی بوته‌ها و مراحل رشد گیاه بر جمعیت اپی‌فیت باکتری مؤثر است. بیشترین میانگین جمعیت باکتری در لوبیا

(غنچه‌دهی) به حداکثر خود رسیده و سپس تا پایان آزمایش روند کاهشی داشت ولی در آبیاری بارانی جمعیت باکتری از زمان اول (سومین سه برگچه) تا زمان پنجم (پر شدن غلاف) روند افزایشی داشت و تنها با آغاز مرگ برگ‌ها و در مرحله ششم نمونه‌برداری کاهش جمعیت باکتری دیده شد (جدول ۳). شاید امکان انتشار مداوم باکتری روی برگ‌های تازه تشکیل شده و مساعد شدن شرایط برای تکثیر باکتری با تشکیل یک لایه نازک آب روی سطح برگ‌ها، دلیل اصلی افزایش جمعیت اپی‌فیت باکتری در تیمار آبیاری بارانی باشد. روند کاهشی جمعیت اپی‌فیت باکتری‌های مختلف در شرایط خشک و روند افزایشی آن در شرایط بارانی، آبیاری بارانی و یا وجود شبنم روی سطح برگ‌ها تأیید شده است (۷، ۱۶، ۱۸ و ۲۰).

سیستم آبیاری هم‌چنین در تشدید بیماری تأثیر معنی‌داری داشت (جدول ۴) و شدت بیماری در گیاهان تیمار آبیاری بارانی بیشتر بود. قبلاً نیز به افزایش شدت بیماری در مزارع با سیستم آبیاری بارانی اشاره شده است (۲ و ۳). آبیاری بارانی می‌تواند از طریق ایجاد زخم‌های کوچک روی برگ و یا هدایت سلول‌های باکتری به سمت روزنه، نفوذ Xap را به فضای داخلی گیاه تسهیل نماید.

نحوه آلوده‌سازی گیاهان به Xap نیز بر شدت بیماری تأثیر معنی‌داری داشت. تیمار با پاشش سلول‌های باکتری، آلودگی مصنوعی و آلودگی طبیعی بذر به ترتیب دارای بیشترین تا کمترین شدت بیماری بودند (جدول ۴) که این روند با اثر نحوه آلوده‌سازی بر افزایش جمعیت اپی‌فیت باکتری نیز هماهنگی دارد (جدول ۲). در یک تحقیق دیگر نیز شدت بیماری در گیاهان حاصل از بذور آلوده، بیشتر از گیاهان بدست آمده از بذورهای سالم ارزیابی شده بود. (۳۴).

در آبیاری غرقابی شدت بیماری در تیمار پاشش سلول‌های باکتری، به طور معنی‌داری بیشتر از تیمارهای دیگر بود. در حالی که در آبیاری بارانی، شدت بیماری در گیاهان مربوط به هر سه نحوه آلوده‌سازی تفاوت معنی‌داری نداشت. به نظر می‌رسد آبیاری بارانی می‌تواند باعث افزایش ناگهانی جمعیت

جدول ۳. میانگین‌های اثر متقابل زمان و سیستم آبیاری برای جمعیت باکتری *Xanthomonas axonopodis* pv. *phaseoli* بر اساس داده‌های تبدیل شده لگاریتمی و بر اساس اعداد اصلی (داخل پرانتز) در تجزیه مرکب آزمایش‌های مزرعه‌ای

میانگین جمعیت	سیستم آبیاری	زمان [♦]
۵/۲۸ ^d (۱/۹×۱۰ ^۵) ^{♦♦}	غرقابی	۱
۵/۳۱ ^d (۲/۰۴×۱۰ ^۵)	بارانی	۱
۵/۸۲ ^c (۶/۶×۱۰ ^۵)	غرقابی	۲
۶/۱۴ ^b (۱/۳۸×۱۰ ^۶)	بارانی	۲
۵/۷۰ ^c (۵/۰۱×۱۰ ^۵)	غرقابی	۳
۶/۲۰ ^{ab} (۱/۵۸×۱۰ ^۶)	بارانی	۳
۴ ^e (۱۰ ^۴)	غرقابی	۴
۶/۱۸ ^{ab} (۱/۵۱×۱۰ ^۶)	بارانی	۴
۴/۱۸ ^e (۱/۵۱×۱۰ ^۴)	غرقابی	۵
۶/۴۰ ^a (۲/۵۱×۱۰ ^۶)	بارانی	۵
۳/۱۴ ^f (۱/۳۸×۱۰ ^۳)	غرقابی	۶
۵/۸۰ ^c (۶/۳×۱۰ ^۵)	بارانی	۶
LSD (۱٪) = ۰/۲۵		

در هر ستون، میانگین‌هایی که دارای حداقل یک حرف مشترک هستند با استفاده از آزمون LSD و در سطح احتمال یک درصد تفاوت معنی‌داری ندارند.

♦ : زمان یک، مرحله ظهور سومین سه برگچه (V₄) و زمان‌های بعد به فواصل ۱۰ روز از زمان اول هستند.

♦♦ : اعداد داخل پرانتز، میانگین اعداد اصلی هستند.

بیماری به طور معنی‌دار و آشکاری از آبیاری غرقابی بیشتر بود. این نتایج مزرعه‌ای یافته‌های مربوط به آزمایش گلخانه‌ای در خصوص تأثیر نحوه آلوده‌سازی بر افزایش جمعیت اپی فیت باکتری و شدت بیماری را تأیید نمود.

با وجودی که عوامل اقلیمی دیگر مانند دمای محیط و وزش باد نیز در همه‌گیری می‌توانند مؤثر باشند، ولی به دلیل عدم توانایی در کنترل این عوامل طبیعی لازم است نقش سیستم‌های

چیتی رقم محلی خمین با شرایط آلوده‌سازی از طریق پاشش سوسپانسیون باکتری در قسمت‌های هوایی و در زمان گل‌دهی دیده شد. نتایج مربوط به تأثیر رطوبت نسبی و نحوه آلوده‌سازی بر تعداد لکه‌های باکتریایی ایجاد شده در بوته، مشابه بود. نتایج حاصل از آزمایش مزرعه‌ای نیز اثر معنی‌دار سیستم آبیاری بر افزایش جمعیت اپی فیت باکتری و شدت بیماری را نشان داد، به طوری‌که در آبیاری بارانی جمعیت اپی فیت باکتری و شدت

جدول ۴. میانگین‌های شدت بیماری برای عوامل مورد بررسی در دو سیستم آبیاری غرقابی و بارانی و متوسط آنها

میانگین شدت بیماری			عوامل
متوسط	آبیاری بارانی	آبیاری غرقابی	
<u>نحوه آلودگی</u>			
۳/۹۶ ^b	۶/۶۲ ^a	۱/۳۰ ^c	بذر با آلودگی طبیعی
۴/۲۸ ^b	۶/۵۶ ^a	۲ ^b	بذر با آلودگی مصنوعی
۷/۲۰ ^a	۷/۳۰ ^a	۷/۱۰ ^a	آلودگی هوایی
۱/۹۶ ^c	۲/۸۷ ^b	۱/۰۶ ^c	شاهد
۰/۵۰	۰/۸۳	۰/۶	LSD (۵٪)
<u>زمان</u>			
۳/۳۲ ^b	۳/۹۰ ^b	۲/۷۵ ^a	گل‌دهی
۵/۳۹ ^a	۷/۷۸ ^a	۳ ^a	تشکیل غلاف
۰/۳۵	۰/۵۸	۰/۴۳	LSD (۵٪)

برای هر عامل و در هر ستون، میانگین‌هایی که دارای حداقل یک حرف مشترک هستند با استفاده از آزمون LSD و در سطح احتمال پنج درصد دارای تفاوت معنی‌داری نیستند.

آبیاری مقدور نیست، شاید بتوان نتیجه‌گیری کرد که برای کاهش خسارت بیماری سوختگی معمولی لوبیا در استان مرکزی، توجه به سالم بودن بذر لوبیای مورد کشت برای حذف مایه تلقیحی اولیه باکتری Xap ضرورت اصلی باشد. استفاده از بذور گواهی شده و سالم لوبیا از تشکیل کانون اولیه آلودگی در مزرعه و متعاقب آن انتشار بیماری در سطح وسیع‌تر ممانعت خواهد کرد که در کاهش همه‌گیری بیماری سوختگی معمولی لوبیا اهمیت زیادی دارد.

سپاسگزاری

نگارندگان از دکتر M.A.Jacques از مرکز تحقیقات کشاورزی فرانسه بابت راهنمایی‌های علمی، خانم مهندس هما عسکریان و آقای مهندس ابوالفضل ناظمی به‌خاطر مساعدت‌های فنی و آقایان امام جمعه، رحمتی و عزیزی به‌موجب کمک‌های اجرایی تقدیر می‌نمایند.

زراعی در اپیدمی شدن بیماری سوختگی معمولی لوبیا بررسی شود تا با ایجاد تغییرات در نحوه اجرای آنها میزان خسارت بیماری کاهش یابد.

نتایج این بررسی نشان داد که به احتمال زیاد آبیاری بارانی با افزایش جمعیت Xap و انتشار آن به بوته‌های مجاور در تشدید وقوع بیماری سوختگی معمولی لوبیا نقش مهمی دارد. این یافته‌ها با ارزیابی مشاهده‌ای روند پیشرفت سریع‌تر بیماری در مزارع مجهز به سیستم آبیاری بارانی استان مرکزی در مقایسه با مزارع دارای روش آبیاری غرقابی (۳) مطابقت دارد. بنابراین در مرحله اول به نظر می‌رسد تجدید نظر در سیستم آبیاری برای ممانعت از افزایش جمعیت اپی‌فیت باکتری و گسترش بیماری به سایر بوته‌ها ضروری باشد، اما با توجه به لزوم صرفه‌جویی در مصرف آب، تغییر سیستم آبیاری بارانی چندان منطقی به نظر نمی‌رسد.

چون دمای منطقه در مراحل مختلف رشد لوبیا برای بروز بیماری سوختگی معمولی لوبیا مناسب است و تغییر در نحوه

منابع مورد استفاده

۱. اخوان، ع.، م. بهار، ق. سعیدی و م. لک. ۱۳۸۴. تشخیص آلودگی بذرهای لوبیا به باکتری *Xanthomonas axonopodis* pv. *phaseoli* عامل سوختگی معمولی لوبیا با استفاده از محیط کشت نیمه انتخابی و آزمون زنجیره‌ای پلی‌مراز. مقالات اولین همایش ملی حبوبات ایران، دانشگاه فردوسی مشهد، صفحات ۵۵۸-۵۶۱.
۲. امانی، م.، ا. قاسمی و م. بیات شهبازی ۱۳۸۳. پیدایش بیماری بلایت و سوختگی باکتریایی معمولی لوبیا در استان لرستان. خلاصه مقالات شانزدهمین کنگره گیاه‌پزشکی ایران، دانشگاه تبریز، صفحه ۱۹۵.
۳. لک، م.، م. شمس بخش و م. بهار. ۱۳۸۱. شناسایی باکتری عامل سوختگی برگ و غلاف لوبیا در استان مرکزی. مجله علوم و فنون کشاورزی و منابع طبیعی ۶: ۲۴۳-۲۳۱.
۴. لک، م.، م. قلندر و ح. دری ۱۳۸۳. ارزیابی مقاومت تعدادی از ژنوتیپ‌های لوبیا به بیماری سوختگی معمولی لوبیا. خلاصه مقالات شانزدهمین کنگره گیاه‌پزشکی ایران، دانشگاه تبریز، صفحه ۲۰۱.
5. Andrews, J. H. and R. F. Harris. 2000. The ecology and biogeography of microorganisms on plant surface. Annu. Rev. Phytopathol. 38: 145 - 180.
6. Audy, P., A. Laroche, G. Saindon, H. C. Huang and R. L. Gilbertson. 1994. Detection of the bean common blight bacteria, *Xanthomonas campestris* pv. *phaseoli* and *Xanthomonas phaseoli* var. *fuscans*, using the polymerase chain reaction. Phytopathology 84:1185-1192.
7. Beattie, G. A. and S. E. Lindow. 1995. The secret life of foliar bacterial pathogens on leaves. Annu. Rev. Phytopathol. 33: 145-172.
8. Beattie, G. A. and S. E. Lindow. 1999. Bacterial colonization of leaves: a spectrum of strategies. Phytopathology 89: 353-359.
9. Blakeman, J. P. 1982. Phylloplane interaction. PP. 308-334. In: Mount, M. S. and G. H. Lacy (Eds.), Phytopathogenic Prokaryotes. Vol. I. Academic Press, USA.
10. Cafati, C. R. and A. W. Saettler. 1980. Effect of host on multiplication and distribution of bean common blight bacteria. Phytopathology 70: 675-679.
11. Diaz, C. G., R. B. Bassanezi and A. Bergamin-Filho. 2001. Development and validation of a diagrammatic scale for *Xanthomonas axonopodis* pv. *phaseoli* in phaseolus bean. Phytopathologica 27: 35-39.
12. Gilbertson, R. L., R. E. Rand, E. Carlson and D. J. Hagedorn. 1988. The use of dry-leaf inoculum for establishment of common bacterial blight of beans. Plant Dis. 72: 385-389.
13. Gilbertson, R. L. and D. P. Maxwell. 1992. Common bacterial blight of bean. PP. 18-39. In: Chaube, H. S., J. Kumar, A. N. Mukhopadhyay and U. S. Singh. (Eds.), Plant Diseases of International Importance. Vol. II., Part 2, Prentice Hall, New Jersey.
14. Hayward, A. C. 1974. Latent infections by bacteria. Annu. Rev. Phytopathol. 12: 87-97.
15. Hirano, S. S., B. K. Riely, K. D. Fourrier, L. S. Baker and C. D. Upper. 1995. The impact of habitat patchiness and bacterial genotype on spread of bacteria in the phyllosphere. Online available: www.isb.vt.edu.
16. Hirano, S. S. and C. D. Upper. 1983. Ecology and epidemiology of foliar bacterial plant pathogens. Annu. Rev. Phytopathol. 21: 243-269.
17. Ishimaru, C., K. M. Eskridge and A. K. Vidaver. 1991. Distribution analyses of naturally occurring epiphytic populations of *Xanthomonas campestris* pv. *phaseoli* on dry beans. Phytopathology 81: 262-268.
18. Jacques, M. A., K. Josi, A. Darrasse and R. Samson. 2005. *Xanthomonas axonopodis* pv. *phaseoli* var. *fuscans* is aggregated in stable biofilm population sizes in the phyllosphere of field-grown beans. Appl. Environ. Microbiol. 71: 2008-2015.
19. Mabagala, R. B. 1997. The effect of population of *Xanthomonas campestris* pv. *phaseoli* in bean reproductive tissues on seed infection of resistant and susceptible bean genotypes. Eur. J. Plant Pathol. 103: 175-181.
20. Mabagala, R. B. and A. W. Saettler. 1992. An improved semiselective medium for recovery of *Xanthomonas campestris* pv. *phaseoli*. Plant Dis. 76: 443-446.
21. Matthee, F. N. and R. H. Daines. 1969. The influence of nutrition on susceptibility of peach foliage to water congestion and infection by *Xanthomonas pruni*. Phytopathology 59: 285-287.
22. McGuire, R. G., J. B. Jones and J. W. Scott. 1991. Epiphytic population of *Xanthomonas campestris* pv. *vesicatoria* on tomato cultigens resistant and susceptible to bacterial spot. Plant Dis. 75: 606-609.
23. Mercier, J. and S. E. Lindow. 2000. Role of leaf surface sugar in colonization of plants by bacterial epiphytes. Appl.

- Environ. Microbiol. 66: 369-374.
24. Morris, C. E. and J. M. Monier. 2003. The ecological significance of biofilm formation by plant-associated bacteria. *Annu. Rev. Phytopathol.* 41:429-453.
 25. OEPP/EPPO. 1990. *Xanthomonas axonopodis* pv. *phaseoli*. Online available: www.eppo.org.
 26. Ramos, L. J. and R. B. Volin. 1987. Role of stomatal opening and frequency on infection of *Lycopersicon* spp. By *Xanthomonas campestris* pv. *vesicatoria*. *Phytopathology* 77: 1311-1317.
 27. Saettler, A. W. 1989. Common bacterial blight. PP. 261-283. *In: Schwartz, H. F. and M. A. Pastor-Corrales (Eds.), Bean production problems in the tropics.* CIAT.
 28. SAS Institute. 1999. SAS/STAT, User's Guide: SAS Institute Inc., Cary.
 29. Schoonhoven, A. V. and M. A. Pastor-Corrales. 1994. Standard system for the evaluation of bean germplasm. CIAT.
 30. Stall, R. E., T. R. Gottwald, M. Koizumi and Schaad, N. C. 1993. Ecology of Plant Pathogenic Xanthomonads. PP. 265-300. *In: Swings, J. G. and Civerolo, E. L. (Eds.). Xanthomonas.* Chapman & Hall, USA.
 31. SPSS Inc. 1998. SPSS Base 8.0 Syntax Reference Guide. Prentice Hall, USA.
 32. Vauterin, L., J. Rademaker and J. Swings. 2000. Synopsis on the taxonomy of the genus *Xanthomonas*. *Phytopathology* 90: 677-682.
 33. Weller, D. M. and A. W. Saettler. 1980. Colonization and distribution of *Xanthomonas phaseoli* and *Xanthomonas phaseoli* var. *fuscans* in field-growth navy beans. *Phytopathology* 70: 500-506.
 34. Weller, D. M. and A. W. Saettler. 1980. Evaluation of seedborne *Xanthomonas phaseoli* and *X. phaseoli* var. *fuscans* as primary inocula in bean blights. *Phytopathology* 70: 148-152.
 35. Wilson, M., S. S. Hirano and S. E. Lindow. 1999. Location and survival of leaf-associated bacteria in relation to pathogenicity and potential for growth within the leaf. *Appl. Environ. Microbiol.* 65: 1435-1443.